

midler, som ikke selv ejer det Hus, de bor i. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Give-Kredsen (N. C. Jensen), der ellers i mange Henseender talte for de forurettede og talte for Retfærdighed, ogsaa burde være med i et Arbejde for at lære de karrige Sogneraad at forstaa deres Pligt overfor de gamle i vort Samfund.

Man kan sige: Folk kan jo klage, de kan gaa til Overøvrigheden; Amtmanden kan jo paalægge et Sogneraad at forhøje Understøttelsen. For mig, der har skrevet mangfoldige Klager til Overøvrigheden fra gamle Mennesker for at faa deres Alderdomsunderstøttelse forhøjet, er det kun i et enkelt Tilfælde lykkedes at faa en Amtmand — det var den tidligere Amtmand i Præstø Amt, Tillisch, som var en human tænkende Mand — til at foretage et efter min Mening fuldkommen lovligt Indgreb i det kommunale Selvstyre. I de fleste Tilfælde er det ikke os, som gerne vil være humane Forsørgere af de gamle i Kommunen, der faar Medhold hos Overøvrigheden. Det er som Regel de karrige Sogneraad, der faar Medhold. Jeg skal nævne et Tilfælde fra min Praksis som Formand gennem en lang Aarrække for Alderdomsunderstøttelsesudvalget i Næstved Købstad, hvor vi Gang paa Gang har haft Strid med Landkommunalbestyrelser om Understøttelsesbeløbenes Størrelse. En Gang havde vi bestemt, at en fattig og ulykkelig stillet Enke, der kom fra Vejlø-Vesteregedesborg Kommune, og ganske vist fra Baroniet Gavnbø, fordi hendes Mand havde været Haandværker der, oppebar 200 Kr. aarlig i Understøttelse, skulde have bevilget en maanedlig Understøttelse af 20 Kr., og Byraadet tiltraadte senere dette. Men Vejlø-Vesteregedesborg Sogneraad, for hvilket Lensbaron Reedtz-Thott, tidligere Konseilspræsident her i Landet, er Formand, modsatte sig at refundere et saadant Beløb. Sagen gik til Præstø Amt, og hvad resolverede Amtet? Jo, at den gamle Kvinde, der tilmed var af meget skrøbeligt Helbred, nok maatte faa en Understøttelse ved Siden af den private Understøttelse fra Godset, men ikke over 200 Kr. aarlig. Denne Amtmand, der selv er meget velhavende, sidder i et stort Statsemede, mener altsaa, at han har mere Forstand paa, hvad en saadan Kvinde kan leve af. Alle Partier i Byraadet var enige om, at 20 Kr. maanedlig var det

mindste; men han erklærede: Hvis I vedtager at give hende 20 Kr. i maanedlig Understøttelse, faar I ikke Refusion af Staten. Det er, hvad man faar ud af at henvende sig til Overøvrigheden med Klage over, at et Sogneraad er for karrigt.

Jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister, idet jeg takker ham for det, han allerede har gjort under Krigsperioden for at faa karrige Kommunalbestyrelser til at indse, at man bør være mere human mod de gamle, at gentage den Henstilling, som alt 2 Gange er rettet til Kommunalbestyrelserne, om at huske paa, at Dyrtiden ogsaa har ramt disse 90 000 gamle Mennesker, og opfordre Kommunalbestyrelserne til at yde dem en haardt tiltrængt Forhøjelse. Min Gruppe i Folketinget har i forrige ordentlige Samling forelagt Forslag om Forbedring af Alderdomsunderstøttelsesloven, fordi det er de gamles Ret at faa en saadan Understøttelse, at de kan leve nogenlunde menneskeværdigt. Jeg haaber, vi skal faa Lejlighed til at føre Sagen frem paa ny i den nyvalgte Rigsdag og faa Held til at føre den nødvendige Reform igennem. Jeg kunde have ønsket, at det ærede 20de Medlem for Hovedstaden (J. Oskar Andersen), som i Gaar talt om de ulykkelige Præstedøtre, ogsaa havde talt et Par velvillige Ord om de 90 000 gamle fattige Mennesker, som nu modtager en karrig Alderdomsunderstøttelse.

Maa jeg i Tilknytning til denne Opfordring til at vise større Humanitet overfor Samfundets gamle nævne, hvorledes karrige Sogneraad har stillet sig overfor Spørgsmaalet om at komme Enkerne til Hjælp. Ærede Medlemmer vil vide, at vi i sidste ordentlige Rigsdagssamling vedtog en Lov, hvorved Enkebørnsunderstøttelsen blev forhøjet med 50 pCt. gældende fra 1. Januar og hele Kalenderaaret 1918. Jeg er Formand for Udvalget til Understøttelse af Børn og Enker i min Kommune og har derved haft Lejlighed til at erfare, hvorledes Sogneraad stiller sig paa det Omraade. Jeg indskyder, at saavel paa dette Omraade som med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen er der Sogneraad, som viser stor Humanitet; jeg vil ikke her have alle Sogneraad skaaret over een Kam. Men der er Sogneraad, som med